

ALS DE MAGNOLIA BLOEIT

„Zoo jammer, dat ik er nu niet zijn zal, als de Magnolia bloeit.”

Ze stond voor de glazen tuindeuren — de moeder. Ze keek naar den regen, die den boom striemde en naar de knoppen, die vaag kleurden. En ze verzuchtte: „Het is te lang koud geweest dit jaar.”

Vreemd, dat het leek, of ze gemakkelijker zou zijn weggegaan voor haar rustkuur van enkele weken, wanneer ze te voren haar beminden boom in vollen tooi had kunnen bewonderen. Kwam het, doordat ze elke lente opnieuw zich zoozeer juist op dezen bloei verheugde? Voelde ze zich tekort gedaan, nu ook dit haar ontging? Ze gaf er zichzelf geen rekenschap van. Het sprak toch vanzelf, dat haar gedachten zich telkens concentreerden op het afscheid en op de vraag, hoe het gaan zou, wanneer zij weg was. En het leek even vanzelfsprekend, dat het verlangen, ook dit jaar nog de Magnolia in vollen bloei te zien, werd tot een symbool van de velerlei sterkere verlangens, waarvoor ze geen woorden durfde zoeken.

Elly, haar jongste, die deze laatste dagen vaker rustig in de kamer bij moeder bleef dan gewoonlijk, verbaasde zich eenigszins over juist deze klacht. Er waren dingen, die haar zwaarder te dragen schenen: moeders moeheid; haar telkens terugkerende hoofdpijn. Ze gaf vader gelijk, toen hij zei: „Misschien bloeien er ginds ook wel Magnolia's. Ze zijn mooi, ja, maar de bloei is ook gauw weer voorbij.”

Moeder zei zacht, als voor zichzelf: „Omdat de bloemen zoo rein zijn.”

Elly dacht: het is zeker, omdat moeder ziek is, dat ze juist over dit ééne zich telkens opnieuw beklaagt. Een week nadat moeder ging sprongen de eerste knoppen open. Enkele dagen bleef de boom een wonder van schoonheid, een symbool van reinheid. Daarna lag de

490

zwarte aarde bezaaid met verlepte vuil-wit-rose bloembladeren.

Het viel in dezen tijd, dat er een andere sfeer kwam in Elly's schoolklas.

De leeraars bemerkten het niet; nog niet. Ze zeiden alléén, dat het nieuwe meisje geen aanwinst was. Te oud ook voor deze klas.

„Te vroeg-wijs” verbeterde een ander.

Elly vroeg zich af hoe het kwam, dat niemand de nieuwe echt aardig vond en ieder toch graag door haar werd uitverkoren voor een gesprek, een wandeling. Dat ze liever de neerbuigende kleineering verdroegen, waarmee ze onbarmhartig hun onnoozelheid striemde, dan door haar als niet-op-de-hoogte te worden genegeerd. Ze wist van zichzelf, dat ze niet anders was dan de rest. Daarnaast voelde ze iets anders: angst.

En nu was moeder er niet!

Als ze, thuis-komend, moeder onverhoeds als van ouds in de huiskamer trof, zou ze dan woorden kunnen vinden voor de wondere tweespalt, die maakte, dat ze zich tegelijk aangetrokken en afgestooten voelde? Immers neen. Ze kon er ook niet over schrijven. Hoe kon je woorden vinden voor een gevoel, dat je niet begreep?

Hoewel, of misschien juist omdat ze trachtte, zich afzijdig te houden, zocht het meisje haar gezelschap. De wil tot overheerschen zat de ander in het bloed.

Elly meende, dat het onhartelijk leek te weigeren, wanneer een kind, dat hier nog vreemd was, je meevroeg op de wandeling.

Wel probeerde ze telkens weer, een ander onderwerp van gesprek te vinden dan juist de verhouding tusschen jongens en meisjes, waarover Marion graag uitweidde. Er waren belangrijker dingen om over te praten, vond ze.

Doch soms ook luisterde ze zwijgend, een vaag gevoel van onbehagen en beschaamdheid in haar ziel. Was ze werkelijk zulk een onnoozel kind, als waarvoor de ander haar hield?

Ze wilde zich groot toonen. Thuis voelde ze vaak genoeg haar minderheid als jongste.

Marion wachtte haar tijd af. Toen ze meende Elly genoegzaam onder haar invloed te hebben, begon ze aan te dringen op méér dan een wandeling of een fiets-tocht.

„Toe, ga nou morgen met me naar de Bios. Zoo'n leuke film. Knal.”

Elly wist, dat moeder het zou verbieden, als ze het vroeg. Ze had Marion zien kijken naar de afbeeldingen; ze wist wát haar trok. Moeder zou zeggen: „D i e film? Maar kind!” En het zou een veroordeeling zijn.

Marion had al een smalend lachje, nu ze met haar antwoord draalde.

„Mag je niet? Ze hoeven het thuis niet te weten! Je kan zeggen, dat je bij mij komt werken.”

De kleur verdonkerde op Elly's gezicht.

Ze wist ineens: dit is het begin. Als ik nu niet weiger, geef ik ook verder toe.

Ze wist ook, waarom ze een vagen angst had voor den omgang met dit nieuwe meisje en waarom ze toch telkens weer meeging. Iets in haar was anders geworden, zooals er ook in de klas iets veranderd was. Je had er geen naam voor. Je zou het tegenover ieder ander loochenen. „Welnee, wat verbeeld je jezelf? Denk je, dat ik haar tot vriendin zou willen hebben, wanneer ze zóó was als jij denkt?”

Onderwijl wist je. Maar je was laf. Ook nu.

Naar een foto van A. G. van Agtmaal.

AAN DE HAVEN TE VEERE

Je zei: „Morgen zeg ik je wel, of ik meega.”
En je reed weg, met het spottend lachje van de ander in je ooren. Je was bang voor jezelf. Dat je toegeven zou. Dat je zou zeggen: „Wat hindert zoiets voor één keer? En niemand behoeft het te weten.”

Terwijl ze haar fiets achter het huis reed, keek Elly naar de Magnolia.

Het mooie was er af. De grond lag nog bezaaid met verflenste vuil-albasten blaren. Het was te zien, dat moeder niet haar gewende werk in 'den tuin deed, nu.

„Vanmiddag ga ik den boel opruimen,” besloot Elly. Want er was in het zien van deze vervuilde, verflenste bloei iets, dat haar weer hinderde.

Ze hoorde weer haar moeder zeggen: „Zoo jammer, dat ik er nu niet zijn zal, als de Magnolia bloeit.”

En ineens wist ze.

Als ze doorging met deze nieuwe vriendschap — als ze er niet dadelijk en resoluut een eind aan maakte, werd er ook in haar iets besmeurd. Iets, dat nooit meer goed te maken viel.

Dan miste moeder, dan miste zijzelf den prillen bloei van haar jonge ziel.

— Een mensch is méér dan een boom. De Magnolia bloeit een volgend jaar opnieuw, even mooi als nu. Bij een mensch volgt er geen even schoone bloei, als de eerste bloesem vernield is. Wat je aan jezelf bederft, kun je nooit weer volkomen herstellen.

Gedachten als deze werd Elly zich vaag bewust.

Ze zei: „Moeder.”

En daarna een anderen Naam: „God.”

Het was als een belofte en als een gebed.

„Help me, dat ik, als opnieuw de Magnolia bloeit, niet beschaamd sta bij zijn ongerepte reinheid.”

J. M. W.-W.

ZONNETIJD

Velen meenen nog steeds, dat de zon onfeilbaar onzen tijd regelt. Deze populaire en begrijpelijke opvatting van den tijd is intusschen in strijd met de werkelijkheid. Het moge vreemd klinken, maar de zon regelt onzen tijd niet en zij kan dat niet doen, omdat haar loop langs den hemel niet regelmatig is. De aarde loopt in een ellips-vormige baan om de zon en loopt dus niet steeds even snel. Deze veranderlijke beweging deelt zich mee aan de schijnbare beweging van de zon. Dit is één der oorzaken, waardoor de zonnedagen niet steeds even lang zijn. De sterrenkundigen hebben daarom den tijd geregeld naar een denkbeeldige zon, die regelmatig elken dag en elk jaar langs den hemel loopt. Deze zon heet *Middelbare Zon* en de tijd *Middelbare Tijd*. De M.Z. regelt dus ook onze uurwerken en het is gemakkelijk te begrijpen, dat ze nu eens vóór, dan weer eens achter en enkele malen per jaar gelijk loopt met de ware zon. Loopt zij vóór in haar dagelijkse beweging, dan duren de dagen schijnbaar langer; is zij vóór, dan zijn ze oogenschijnlijk korter. Omstreeks half Februari loopt de M.Z. ongeveer een kwartier vóór en dan „lengen” in het voorjaar de dagen zoo snel. In het begin van October loopt zij een kwartier achter en dan „korten” de dagen zichtbaar. Midden April, midden Juni en einde December loopen ware zon en M.Z. gelijk. Het verschil tusschen waren zonnetijd en middelbaren zonnetijd noemt men *tijdsvereffening* en is positief of negatief. Het verschil bedraagt nooit meer dan 17 minuten. Op een goeden zonnwijzer en ook aan den stand der zon zelf zijn de maxima en minima gemakkelijk waar te nemen.

Het is duidelijk, dat de M.T. voor het burgerlijk leven noodig is, daar geen uurwerk den loop der ware zon kan volgen.

J. BOERSTRA

Wie al hetgeen verkeerd is in de wereld, recht wil zetten en verbeteren, die wikkelt zich in groote onrust en verwarring, en helpt noch zichzelf noch anderen er mede.

Geef in de eerste plaats acht op uzelf!

GERHARD TERSTEEGEN

„HUIZE WACHENFELD”

DE PRIVAATWONING VAN ADOLF HITLER

Boven op den Obersalzberg, te Berchtesgaden, ligt „Haus Wachenfeld,” de privaatwoning van den Duitschen Rijkskanselier. Door een zadel in de bergen, die het omringen, ziet men de oude Bisschopsstad, Salzburg liggen. Bij hel-

Hitler met het zontje van zijn huisbewaarder

dere dagen kan men met het bloote oog duidelijk den burcht onderscheiden, die midden in het stadje oprijst ten hemel. Met den bergkijker ziet men dan zelfs de bijzonderheden aan de gevels der gebouwen, zóó helder is hier de lucht.

Links van den Obersalzberg ligt het massief van den Unterberg, waarop steeds afwisselende kleurschakeeringen leven en dansen. Nog verderop bemerkt men den Watzmann, en achter den Obersalzberg zelf, ziet men den Hohen Göll.

Nooit is hier één dag eender aan een voorgaande. Het is steeds

een afwisseling tusschen zon en nevels, regen en sneeuw. Midden in deze streek ligt het Berghof Wachenfeld. Het is een eenvoudig, wit symmetrisch opgetrokken gebouw. Terrassen liggen er omheen. De groote hall is met tapijten bedekt en enkel een paar groote schilderijen, door Hitler zelf geschilderd, versieren de witte wanden. Het meubilair is modern, degelijk, zwaar. Achter de hall ligt de wachtkamer, het zoogenaamde „Fremdenzimmer,” met den Oud-Beijerschen haard, waarvoor de houtblokken liggen opgestapeld. Ook hier hangen enkele schetsen door den Führer zelf geschilderd of geteekend, aan de notenhouten lambriëering, die tot het plafond reikt.

Vlak daaraangrenzend ligt de werkkamer. Die is zeer ruim, met ramen die uitzien op de verre bergen en de diepe dalen. De kamer is in twee gedeelten gescheiden, of beter verdeeld: een „cosy-corner” waarin Adolf Hitler zich neerzet om het bezoek te woord te staan, en de eigenlijke werkkamer, waarin het bureau staat. Eén wand geheel ingenomen door bibliotheekkasten. Het is een gezellige ruimte, er zit sfeer in en warmte, vooral als de groote Deutsche herdershond van den Führer, met den kop op de voorpooten gestrekt voor de ronde porceleinen kachel ligt. Overal heerscht orde en weldadig doet het aan, dat men op alle tafels bloemen ziet staan. Opmerkelijk tevens is het, dat men nergens wapentropheeen ziet, waar Duitse woningen anders nog al eens mede versierd zijn; geen enkel schilderij stelt een wapenfeit voor, een slag, een gevecht. Het zijn enkel stillevens, landschapsschilderijen, een zeegezicht met zeilboot of visschersschuit. Zoo hevig als de „Staatsman” Hitler voor bewapening is, zoo hevig is de „mensch” Hitler er in zijn intieme omgeving afkeerig van.